

Erle Stanley Gardner

F e n y e g e t

Erle Stanley Gardner

FENYEGET A MÚLT

Bordács Mihály fordítása

Rakéta

Az út menti fogadó kiegyensúlyozott jólét hangulatát árasztotta. Nagy, zöldre festett ház, két főútvonal kereszteződésénél, körülötte fehér kavics.

Nyolc kilométerrel arrébb fölsejlik a város, bizonytalan páragomolyag, ködből és füstből. Itt a fogadó körül azonban áttetsző a levegő, akár a magas hegyeken.

George Ollie kikászálódott a pénztárból, és az ablakhoz ment nézelődni. Tekintete testi és szellemi elégedettséget sugárzott.

Hátul a konyhában, a nagy tűzhely mögött, szakácsként kezdte. Ennek immáron hét éve. Azóta egyáltalán nem ment rosszul neki, különösen, ha azt nézzük, hogy előéletét két bírósági ítélet terhelte. Erről azonban itt nem tudott senki. Nem tudtak utolsó betöréséről sem, melyben segítőtársa elvesztette a fejét, és meghúzta a ravaszt.

Ez ma már a múlté. George Ollie-nak, a Vendéglátóipari Klub elnökének, a Kereskedelmi Kamara tagjának immáron semmi köze ahhoz a George Ollie-hoz, aki egykor 56289-es számú rabként töltötte büntetését.

George mostani jólétét azonban bizonyos fokig bűnöző múltjának köszönhette. Amikor először munkába állt a fogadóban, gondolatait teljesen lekötötte a bankrablás. Három éven keresztül a lehető legjobban dolgozott, hogy elterelje magáról a figyelmet. Estéenként nem járt sehova, és jóformán egész keresetét félretette.

Amikor a tulajdonosnőt szívroham érte, és el kellett árverezni a fogadót, George-nak már volt annyi pénze, hogy ki tudta fizetni az egészet. Ettől a naptól kezdve még keményebben dolgozott, és a takarékoskodás, valamint egy váratlan szerencse következtében – a főútvonalat a fogadó felé vezettek el – az egykori fegyenc szépen megtollasodott.

George elfordult az ablaktól, és az asztalok között szorgoskodó felszolgálóm), Stella arányos alakját nézte. A nő kissé előrehajolva állt, hogy felvegye a rendelést egy nemrégiben érkezett családtól. George-ot büszkeség töltötte el, miközben szemét a takaros helyiségen legeltette.

Aztán újra kinézett az ablakon. A fehér kavicssal borított parkolóhelyen hosszú kocsisor. Semmi kétség: a fogadónak nagyon jó híre van. George megint Stella arányos alakját szemlélte. Stella tudja viselni a ruháit. George azon töprengett, hogy felszolgálónője talán jólétben élt a múltban. Meglehet; ugyanakkor nemes nagyvonalúsággal viselte a legújabb párizsi toaletteket. Ma

ugyanazzal az eleganciával viseli a felszolgálók fodros, világoskék formaruháját. Nemcsak a ruhának kölcsönzött ezzel előkelőséget, hanem az egész fogadónak.

Stella lépteinek ritmusára kecsesen hullámzottak testének vonalai. A vendégek, különösen a férfiak, gyakran rámosolyogtak. De Stella mindig tartózkodó volt, anélkül azonban, hogy valaha is sértő lett volna. Ha egy vendég megpróbált bizalmaskodni vele, Stella mindig azt a látszatot keltette, hogy kegyei elnyerhetők, de pillanatnyilag oly sok a dolga, talán majd máskor...

Ahogy a terítéket az asztalra tette, s aztán mosolyogva elsietett a konyhába – mintha az lenne a világ legfontosabb dolga –, George pontosan meg tudta állapítani, milyen megjegyzést tett a vendég: bókkolt a felszolgálónak, gyerekes tréfát eresztett meg, vagy kísérletet tett arra, hogy randevút beszéljen meg vele.

George azonban soha nem érdeklődik Stella múltja felől. Saját története miatt félt mindentől, ami a múltban való kutatással egyáltalán kapcsolatos volt. Csupán a mának volt jelentősége.

Stella is került a várost. Egyszer vagy kétszer ment csak be, hogy megnézzen egy filmet. A többi szabad idejét motelszobájában töltötte, mely kétszáz méterre lehetett az úttól.

George-ot kopogás riasztotta föl mélázásából. Egy férfi állt a pultnál, aprópénzzel ütögette a mahagónit. A nyugati szárny felőli ajtón jött be, úgyhogy George nem láthatta.

A csendes délutáni órákban Stella itt egyedül szolgált fel. Ma azonban hat asztalnál is ültek, és Stellának sok

teendője akadt. George odament a férfihoz. Lerakta elé az étlapot, felrakta a terítéket, töltött egy pohár vizet, és várt. A férfi, aki mélyen szerijébe húzott kalapot viselt, becsmérlő mozdulattal félretolta az étlapot.

– Garnélát curryvel.

– Sajnálom – magyarázta barátságosan George –, pillanatnyilag nincs.

– Garnélát curryvel – ismételte konokul a férfi.

George valamivel hangosabban szólalt meg. Valószínűleg egy kicsit nagyothall a másik.

– Ma nincsen, uram. Ma már...

– Hallottam – mondta a férfi. – Garnélát curryvel. Azt kértem.

A férfi hangja magabiztos volt, válla széles, modora meg arrogáns, s ez bizonyos emlékeket ébresztett George-ban. Most, ahogy arra gondolt, milyen becsmérlő mozdulattal toltta félre az étlapot a férfi anélkül, hogy belenézett volna, már egyenesen ismerősnek vélte.

George kissé előrehajolt.

– Larry! – kiáltotta ijedten.

Larry Giffen felemelte a fejét, és szélesen elvigyorodott.

– Georgie!

A hangsúly, amellyel kiejtette a nevet, tele volt szánakozó lebecsüléssel.

– Mikor... hogyan... mikor szabadultál?

– Nyugalom, Georgie – mondta Larry —, az elülső kapun jöttem ki. Most csináltass nekem garnélát curryvel!

– Hallgass ide, Larry – mondta George, küzdve a hülyegyerek-szereppel, amelyet ez az ember mindig

kiosztott rá – a szakács egy lehetetlen alak, sok bajom van a felszolgálókkal, és...

– Nem hallottad? – szakította félbe Larry. – Garnélát curry-mártással.

Pillantásuk összetalálkozott. George habozott még egy pillanatig, de azután elindult a konyhába. Stella a tűzhely mellé állt. George meg nekiállt a különleges currymártás elkészítéséhez.

– Mit jelentsen ez? – kérdezte a lány.

– Extra rendelés.

A lány kérdően nézett főnökére:

– Hogyhogy?

– Teljesen extra.

Szótlanul készítették el a ritka ételt. Larry Giffen nekilátott a garnélának és currymártásnak. Evett, mint valami díszvendég egy főnöki lakomán.

– Remélem, lehet veled üzletet kötni, Georgie.

George már várta ezt a kérdést. Toroka kiszáradt, térde remegett.

Larry Stella felé bökött:

– Ő is a berendezéshez tartozik?

George sértetten és harcra készen tett előre egy lépést.

– Egyáltalán nem tartozik hozzá.

Giffen nevetett, sarkon fordult, és elindult a kijárat felé.

Azután megfordult, és így szólt:

– Ma zárás után látjuk még egymást. – Ezzel eltűnt. Csak később, amikor ismét megnyugodott, jött oda hozzá Stella.

– Nem akarsz beszélni róla? – kérdezte.

Meglepetést színlelt.

– Miről?

– Hát erről a vendégről.

– Sajnálom, Stella, nem tehetem.

– Miért nem?

– Nagyon veszélyes látogató.

– Kire nézve?

– Rád, mindkettőnkre nézve. Stella vállat vont.

– Úgysem menekülhetünk előre.

– Ne törődj vele, Stella. Emlékszel, hogy tegnapelőtt rendőrök jöttek be egy csésze teára, és valami harapnivalóra? És azután, mint az örültek, szétrajzottak minden irányba. Hiszen tudsz mind a két betörésről: a bankról és a mozi páncélszekrényéről.

A lány bólintott.

– Nem vitás, ez Larry technikája. Soha nem hagy maga után nyomot. Gumikesztyűt használ, hogy ne hagyjon ujjlenyomatot. A vészjelzőt előre kikapcsolja. Az egész úgy megy, mint a karikacsapás. Semmi támpont. Nem csoda, hogy a rendőrség "emberei dühösek ilyenkor. Mondom, Larry Giffen a legkisebb nyomot sem hagyja soha maga után.

– Mit tudsz róla? – kérdezte Stella.

George egyenesen a lány szemébe nézett, megpróbált valamit mondani, de nem tudott megszólalni.

– Elég – mondta a lány. – Ne beszéljünk erről többet.

Két vendég jött be. Stella asztalhoz vezette őket, s folytatta munkáját. Magabiztosnak látszott és hűvösnek. George Ollie gondolatai ezzel szemben elkalandoztak. Megzavarták köreit. gumikesztyűs Giffennek észre kellett

valamit vennie, biztos az ügyetlen társ miatt, különben nem tűnt volna fel itt.

Az alvilágban gyorsan terjednek a hírek. A célszerű változtatások ellenére, melyet külsejében véghezvitt, George Ollie-t valami régi rabtársa felismerhette. Az alvilág megértette, hogy a Nagy Larrynak szüksége van egy George Ollie-ra amikor szabadul, ugyanúgy, mint ahogy a földművesnek lóra van szüksége. És Larry most felbukkant. Egyszerre több vendég is bejött. Az étterem lassanként megtelt. A felszolgálóknak egyre több dolguk akadt. Két és fél órán keresztül annyi munka volt, hogy George-nak nem volt ideje gondolkodni. Lassan megnyugodott. Tizenegykor az utolsó vendég is fizetni kezdett. Éjfélkor Ollie lezárta az üzletet.

– Velem jössz? – kérdezte Stella.

– Ma este nem. Még dolgom van a könyveléssel és a leltárral.

A lány szó nélkül elment. George kulcsra zárta az ajtókat, bereteszelt a biztonsági zárat. Pedig nagyon jól tudta, hogy hiába oltja el a fényt, reteszeli be az összes ajtót, nincs a világon olyan zár, amely megvédhetné őt attól, ami reá vár.

Fél egykor Larry Giffen belerúgott a bejárati ajtóba. George lapított a sötétben, és úgy tett, mintha nem hallott volna semmit.

Larry Giffent persze nem ejtették a feje lágyára. Néhányszor keményen rávert az ajtóra, aztán megfordult, és oly keményen kezdte el rugdosni sarkával az ajtót, hogy a sarokvasak recsegni-ropogni kezdtek, s félő volt, hogy

mindjárt beszakad. George gyorsan előjött a sötétből, és kinyitotta az ajtót.

– Mi ütött beléd, hogy megvárakoztatsz, Georgie – kérdezte Larry barátságosan. – Nem akarsz újra öreg barátoddal együtt dolgozni?

– Larry! Tisztességes ember lett belőlem. Csak tisztességes ügyekben vagyok benne. És tisztességes is akarok maradni.

Larry fölnevetett.

– Tudod, mi történik a megtért báránnyal, Georgie?

– Nem vagyok megtért báránnyal, Larry. Csak a helyes úton járok, ez minden. Megfizettem minden bűnömért.

Larry mosolyra húzta a száját, kivillantak sárga fogai.

– Ugyan, Georgie. Hogy megfizettél minden bűnödért? Es mit szólsz a Nemzeti Bank betöréséhez, ahol Shinney elvesztette a fejét, mert a pénztáros nem emelte fel elég gyorsan a kezét?

– Én nem voltam ott.

Larry győzedelmes mosolyt eresztett meg.

– Na, ne mondd! Te vezetted az autót. A zsaruk ujjlenyomatokat találtak egy tükördarabon. Az FBI még nem tudta hová tenni azt az ujjlenyomatot, de ha eszébe jut valakinek azt a tanácsot adni, hogy a tiédet hasonlítsa össze, Georgie, akkor villamosságba kerülsz; nagyon meleg szék az, Georgie, nem hiszem, hogy oda kívánczol. George Ollie megnedvesítette nyelvével kiszáradt ajkát, homlokán izzadságcseppek csillogtak. Valamit mondani akart, de képtelen volt megszólalni.

Larry folytatta.

– Itt a környéken csináltam már egypár balhét. Még egyet meg akarok csinálni, még egyetlenegy. Azután letelepedek itt nálad. Üzlettársad leszek, Georgie. Rászorulsz egy kis védelemre. Ezt én megadom neked.

Larry a kasszához ballagott, kinyitotta a fiókot, és szemügyre vette a napi bevételt.

– Mondd csak, Georgie – kiáltotta, mikor meglátta, hogy a pénztár üres —, hol a pénz?

George Ollie önérzetének utolsó morzsáit préselte bele a válaszbba:

– Menj a pokolba, Larry! Megmondtam már neked, hogy becsületes ember lettem, és az is akarok maradni.

Larry odalépett hozzá. Ökölbe szorított bal kezével Ollie arcába vágott. – Részeg vagy – mondta, és jobb kezével is behúzott egyet. – Részeg vagy, Georgie – és ismét felemelte bal kezét.

George bágyadt kísérletet tett, hogy védekezzen, de Larry Giffen rugalmas volt, mint egy macska, és erős, mint egy bivaly, így ő volt a győztes. – Részeg vagy... – ütés. – Részeg vagy... – ütés. – Részeg vagy, Georgie.

Végül Larry hátrált egy lépést.

– Elviszem a bevétel felét. Te csináld az üzletet, amíg én távol vagyok, Georgie. Ügyelj minden fillérre, és végezd rendesen a munkád. A bevétel fele az enyém. Időről időre eljövök, és ellenőrizlek. Figyelmeztetek, ne próbálj átverni. – Gondolom, nem pályázol a villamosszékre, Georgie? Kövér vagy és túltáplált, Georgie. Az a ringó csípőjű lány is benne van a dologban, Georgie. Kiolvastam a szemedből, hogy ő is a berendezéshez tartozik. Viselkedj jól, felestárs

vagyok az üzletben, számítok rád. Remélem, gondod lesz rá, hogy minden jól menjen.

George Ollie érezte, hogyan szökik a vér a fejébe. Arca tüzelt az ütésektől. Megsemmisült. Larry Giffen nem ismert más törvényt, mint az erősebbét, és most eljött ide hozzá; apró szeme szadista megalégedettséggel izzott az újabb leckéztetési kilátás reményében. George nem vette észre, hogy mikor jött be Stella. Kulcsával zajtalanul nyitotta ki az ajtót.

– Mit akar ez itt tőled, George? – kérdezte.

A nő hangjának hallatára Larry Giffen megfordult. – Nézd csak, no, nézd csak a kis csinibabát – mondta. – Gyere be. Ezentúl felestárs vagyok. Gyere ide, ismerkedj meg az új főnököddel. A lány nem mozdult. Szeme George Ollie-ra siklott. Larry törte meg a csendet.

– Nos, Georgie, hol van a mackó. A kombinációt, Georgie. Mint új társad, jogom van hozzá. A mai bevételt elviszem. Később mindennel elszámolhatunk, de most pénzre van szükségem, költséges megbeszélésem van ma éjjel.

George Ollie habozott még, amikor a konyhába ment.

– Megmondtam: add meg a széf kombinációját – mondta Larry Giffen. Az utasítás úgy hangzott, mint egy ostorcsapás.

George magába roskadt.

– A mackó ott van hátul – mondta. Odament a polchoz, amiről nagy henteskések lógtak le.

De Larry Giffen olvasott a gondolatában. Larry mindig úgy olvasott a gondolatokban, mint a nyitott könyvben.

Larry fürge mozdulatot tett. Egy hangtompítós revolver volt máris hatalmas tenyerében. Gyilkos ösztönt lehetett szeméből kiolvasni, de hangja lágy és gunyoros maradt.

– Na gyere, Georgie. Légy okos, csak semmi durvaság. Gondolj bele, Georgie, leültem utolsó börtönbüntetésemet, senki sem fogja ezután élve kézre keríteni a Nagy Larryt. Add meg a széfed kombinációját, Georgie. Ne játszd a hülyét, mert ráfizethetsz!

George Ollie döntött. Jobb harcban elesni, mint villamosszékbe jutni. Rá se hederített a revolverre, ment tovább a polcok felé. A Nagy Larry egy pillanatig elképedve állt. George Ollie ezelőtt mindig leeresztett, mint egy kipukkadt léggömb, ha Larry megparancsolt neki valamit. Ebből a George Ollie-ből új ember lett. Larry nem tudta a lövésre elszánni magát. Nem akart lármát, sem holttestet.

– Georgie, ne nehezítsd meg a dolgot. – Larry eltette a revolvért. – Részt vettél abban a bankrablásban, Georgie. Hidd el, hogy a villamosszékbe juttatlak. Ez az egyetlen érv, amivel hathatok rád, Georgie. Nem mersz lármát csapni. Csak annyit kell mondanod, hogy menjek, Georgie, én megyek. A Nagy Larry nem marad ott, ahol nem látják szívesen. De kicsit kedvesebb is lehetnél vele, Georgie fiacskám. Okosabban tennéd, ha megmondanád a zár kombinációját. Okosabban tennéd, ha vállalnád az új társadat. Mit választasz, Georgie?

Stella válaszolt. Hangja tiszta volt és hűvös.

– Ne haragudj rá. Meg fogod kapni a pénzt.

A Nagy Larry ránézett. Szemének kifejezése megváltozott.

– Na nézd csak, pont ezeket a fajta babákat kedvelem. Most már csak azt mondd meg az új főnöknek, hol van a mackó.

– Egyáltalában nincs páncélszekrény – mondta George Ollie sietősen. – A pénzt a bankban tartom. Nagy Larry elmosolyodott.

Hazudsz. El sem mentél itthonról. Gyorsan, kislány, mondd meg, hol van ez az átkozott szekrény. Azután Georgie szépen megtanítja az új társát a kombinációra.

– Ott van a kirakatszekrény elfordítható falburkolata mögött. – mondta Stella.

– Ez ugyan érdekes – mondta Larry Giffen.

– Kérlek, te ne csinálj vele semmit. A kirakatszekrényt így kell felnyitni...

– Hallgass, Stella! – mondta George kérlelően.

– A baj már megtörtént, Georgie, fiacskám – mondta Giffen. Eltolta a vitrin üvegét a torták előtt, kiemelte, félretolta a süteményeket, elfordította a burkolatot, és napvilágra került a páncélszekrény ajtaja.

– Ravasz, nagyon ravasz! Hasznosítottad a tapasztalataidat, ugye? A kombinációs számokat mondd még meg, Georgie...

– Ilyen könnyen nem jutsz hozzá, Larry. Én nem...

– Fiacskám, ne beszélj velem ilyen hangon. A társad vagyok, ötven százalékban enyém az üzlet. Te végzed a munkát és vezeted az üzletet, én majd olykor eljövök, hogy a nyereség felét elvigyem. Egy ideje megpróbálsz becsapni, Georgie, fiacskám, úgyhogy most minden az enyém lesz, ami a szekrényben van. Lgyekezz már kicsit

azzal a kombinációval. Természetesen fel is feszíthetném, de tekintettel arra, hogy egy csónakban evezünk, fájna, ha ilyesmit kellene tennem. Gondolj csak rá, a te kötelességed lenne egy újat beszerezni. Az összeg, amit ki kellene adnod érte, teljesen téged terhelne. Nem várhatod el tőlem, hogy én vegyek egy új páncélszekrényt.

A gumikesztyűs Giffen gonoszul felnevetett.

– Egyszer már megmondtam: menj a pokolba – mondta George.

Larry Giffen ökölbe szorította a kezét.

– Azt hiszem, alapos büntetést érdemelsz, Georgie, fiacskám. A tisztelet ilyen fokú hiányossága esetén...

Stella hangja félbeszakította.

– Hagyd békén. Megmondtam már, hogy megkapod a pénzt. George nem akar villamosszékbe kerülni.

Larry odafordult felé. – Szeretem az értelmes lányokat, gyermekem. Később kellemesen eltölthetnének négyszemközt is egy kis időt. Most üzletről van szó. Az üzlet előbbre való a szórakozásnál. Rajta, mondd már.

– Kilencvenhét, háromszor egymás után – mondta Stella.

– No, lám, lám – nyerített fel Giffen. – Ismered a kombinációt. Mindketten tudjuk, hogy mit jelent ez, ugye, Georgie?

George arca még mindig égett az ütésektől: hallgatása tehetetlen dacot fejezett ki.

– Ez azt jelenti, hogy ő tényleg a házhoz tartozik – mondta Giffen.

– Tehát félig én is a te tulajdonosod vagyok, kislány. Es birtokba is akarom ezt a felet venni. Add meg nekem a

kombináció további részét.

Giffen a páncélszekrény fölé hajolt: aztán hirtelen kiegyenesedett, bal kezébe vette a kibiztosított revolvert: – Hogy kísértésbe ne essél, Georgie fiacskám: de azt hiszem, hogy még nem fogsz. Az a szék egyáltalában nem tetszik neked. Stella sápadtan és feszülten mondta meg a további számokat. Larry Giffen beállította a zár tárcsáit, kinyitotta az ajtót, s kivette belőle a ladikot, amiben a pénz volt.

– Nos, szavamra, ez nem volt épp a legrosszabb nap – mondta, miközben a bankjegyeket és az aprópénzt a zsebébe gyömöszölte. Stella így szólt:

– Van még egy százdolláros bankjegy a pénztárkönyvben.

A Nagy Larry belelapozott a könyvbe.

– Valóban, valóban – mondta, nézegetve a bankjegyet, mely a sarkán be volt hasadva. – Kislány, kitűnő segítség vagy. Örülök, hogy megismertelek. Remélem, jól ki fogunk jönni.

Larry kiegyenesedett, ellépett a páncélszekrénytől, és George-ra nézett.

– Ne vágj ilyen savanyú képet, Georgie, fiacskám. Nincs olyan nagy baj. Eleget hagyok neked, hogy tovább vezethesd az üzletet, nem fölözöm le a teljes hasznot. Csak a részemért jövök el. A feléért természetesen. Georgie, és arról persze egy szót sem ejthetsz, hogy engem láttál. Ha mégis megtennéd, az sem segítene rajtad, mert a bejárati ajtón jöttem be, remélem, érted, mit jelent ez. Én ravasz vagyok, nem olyan, mint te. Rám nem leselkedik semmi

veszély, amely bármelyik pillanatban tönkretelhet. No jól van, Georgie, most mennem kell. Még van egy kis ügyem az önkiszolgáló üzletben, a fasor végén. Túl sokat rábíznak ott a páncélszekrényre. Most pénzben vettem el a részemet, de még eljövök a másik feléért. Várj rám, kislány. Te elmehetsz aludni, Georgie.

Nagy Larry Stellára nézett, aztán kikémlelt az éjszakába, kilépett az ajtón, és eltűnt a sötétben. Mikor kettesben maradtak, George szemrehányóan ránézett Stellára. Fájt neki a lány durva árulása.

– Mindent elmondtál neki a páncélszekrényről, a százdollárosról, megmondtad a számokat... – mondta reszketve George.

– Nem tudtam volna elviselni, hogy valami bajod essen.

– Hogy te mit nem tudtál volna elviselni – gúnyolódott George. – Te nem ismered a gumikesztyűs Giffent. Te nem tudod, miben mesterkedik. Te...

– Hallgass már, ha azt hiszed, hogy van más, aki nálam jobban javadat akarja, akkor fordulj ahhoz.

George elképedve nézett rá. A lány elviharzott a szerszámokkamrába, és egy acélrúddal tért vissza. Mielőtt George rájöhetett volna, hogy mi is a terve, Stella már magasra emelte a feje fölött a rudat, és teljes erejéből többször a kassza tetejére sújtott vele. Amikor az felhasadt, a rudat feszítővasként használva kinyitotta a fiókot. Odament a hátsó ajtóhoz, és elkezdte szétverni a zárat.

George Ollie csak állt. és nézte elképedten.

– Mi az ördögöt csinálsz? – mondta. – Elment az eszed...

– Fogd be a szád. Nem te magad mesélted, hogyan kell

tönkretenni a sarokvasat?

Odament a páncélszekrényhez, és kezelésbe vette az ajtaját meg a kombinációs zárat. Nemsokára ripityára ment, és szétrepült a padlóra. Ezután Stella a konyhába ment, keresett egy mosogatóruhát, és letörölte ujjlenyomatait a rúdról.

– És most menjünk – mondta George Ollie-nak.

– Hová? – kérdezte az.

– Yumába. Már másfél órája elindultunk, nem emlékszel?

Össze akarunk házasodni. Arizonában nincs se várakozási idő, se formalitás. Mihelyt átmentünk az államhatáron, összeházasodhatunk. Szükséged van valakire, aki gondoskodik rólad, és az én leszek. És – folytatta – ebben az államban sem a férj nem tanúskodhat a felesége ellen, sem a feleség a férj ellen.

George csak állt és bámult, mivel felfedezett valamit, amit azelőtt soha nem vett észre: egyszerre egy veszélyes ragadozót és szeretetre méltó lányt, aki félti őt, és aggódik érte. Kölykeit védelmező anyatigrisre emlékeztette.

– De én nem értem – mondta George –, miért verted szét az éttermet, Stella?

– Várd csak meg, mit fogsz majd olvasni az újságokban.

George még egy pillanatig mozdulatlanul állt. Aztán odalépett a lányhoz. Elég különös, gondolta, hogy egy pillanatig sem törődik már azzal, hogy bajban van. Csak az ünnepi eseményre gondol, ahol majd kék öltönyben fog megjelenni. Yumára gondolt, az esküvőre, és egy biztonságos otthonra.

Két nappal később a yumai helyi lapban a belső oldalon nagy betűkkel ez állt:

BETÖRÉS EGY ÉTTEREMBE
A TULAJDONOS NASZÚTON VOLT
A NAGY LARRY GIFFEN MEGHALT A
RENDŐRSÉGGEL VALÓ TŰZPÁRBAJBAN

Majd arról tudósított az újságcikk, hogy George Ollie felesége Yumá-ból telefonált a szerkesztőségbe, hogy jelentse az eseményt: ő és George Ollie zárás után elutaztak, hogy házasságot kössenek. A szerkesztő azt mondta neki, hogy maradjon a készüléknél. A beszélgetést átkapcsolta a rendőrségre.

A rendőrség kihallgatta George Ollie-t. Elképesztő újságot meséltek neki. Elmondták, hogy az éjjeliőr, amikor szokásos útján éjjel egykor körbejárta Ollie éttermét, látta, hogy az ajtót feltörték. A gyors vizsgálat kimutatta az ujjlenyomatokból, hogy a Nagy Larry Giffen a tettes, akit az alvilágban gumikesztyűs Larrynek ismertek, mivel mindig gumikesztyűt viselt, és sosem hagyott hátra ujjlenyomatot. Itt azonban kontármunkát végzett. Feltételezhetően elfelejtette a gumikesztyűt magával vinni.

A rendőrség szétküldte a Nagy Larry fényképeit, és általános körözést rendelt el. Még aznap éjjel, röviddel éjféltől megjelent Ollie éttermének első felszolgálója és pénztárosa a rendőrség betörési osztályán. A nő azt mondta: – Ha már betörték hozzánk, örülnék, ha elegendő bizonyítékunk lenne a rabló ellen. Nos, én mindig egy százdolláros bankjegyet szoktam betenni a

pénztárkönyvbe, olyat, amelynek az egyik sarkát kissé beszakítom. Nézzék majd meg jól. Biztos módszer, hogy sarokba szorítsák a betörőt.

A rendőrök ezt olyan jó ötletnek találták, hogy igen sajnálták volna, ha ezek után sem tudják Larry Giffenre bizonyítani a betörést.

Larry azonban nem várta meg a bizonyítást. Ehelyett a revolveres védekezést választotta, amikor eljött érte a rendőrség. Mivel ismerték bűnöző múltját, a rendőrség mindenre fel volt készülve. Amikor a Nagy Larryt lelőtték, a rendőrség a holttest átkutatásakor megtalálta zsebében a vérrel borított százdolláros bankjegyet. Ugyancsak megtalálták a környék három másik „balhéjának” zsákmányát, összesen kétezer dollár készpénzt.

A rendőrség még mindig tanácstalanul áll az előtt a kérdés előtt, hogy miként fordulhatott elő Giffennel ez a műhiba. Hiszen az alvilág a szakma legkiválóbb mackósának ismerte. És most az étteremben ilyen amatőrmunkát végzett!

Amikor az éttermébe való betörésről tudósították, George Ollie, a tulajdonos, ugyanúgy válaszolt, mint a világ bármely más nászutas férje:

– Pokolba az üzlettel – mondta, – Elvégre nászúton vagyok.

VÉGE